

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 161/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	4		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońcy oskarżonych			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca	

	niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		M. A., M. Ż., P. K.	Uprzednia karalność oskarżonych	Informacje z Krajowego	(...)- (...)

				Rejestru Karnego	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		XXXXXXXXXXXX	XXXXXXXXXXXX	XXXXXX	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Informacje o karalności	Dokumenty urzędowe, sporządzone w prawem przewidzianej formie, ich wartość dowodowa, a w szczególności zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie była kwestionowana przez żadną ze stron.			

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które są uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		XX	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1	1. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony swą świadomością, a więc w konsekwencji swym zamiarem obejmował popełnienie na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

szkodę T. P. (1)
występku z art.
280§1 k.k. czy
też nawet z art.
279§1 k.k. oraz
art. 193 k.k. w
zw. z art. 193
k.k. w zw. z
art. 11§2 k.k.,
co – biorąc pod
uwagę
niespójność
materiału
dowodowego –
doprowadziło do
naruszenia art.
5§2 k.p.k.
poprzez
rozstrzygnięcie
niedających się
usunąć
wątpliwości na
niekorzyść
oskarżonego,

2. Rażąca
niewspółmierność
wymierzonej
oskarżonemu
kary
pozbawienia
wolności, który
jest osobą
dotychczas
niekaraną, a
co do którego
najważniejszą,
acz
niewyartykułowaną
w pisemnym
uzasadnieniu
wyroku, a
zaakcentowaną
wyraźnie w
wygłoszonych
ustnie
motywach
okolicznością
obciążającą był
fakt, iż M. Ż. (2)

	<p>nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu w kształcie przyjmowanym przez oskarżyciela publicznego</p> <p>(apelacja obrońcy oskarżonego M. Ż. (2))</p>		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Skuteczne postawienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych obwarowane jest koniecznością spełnienia przez apelującego szeregu warunków. Jak trafnie zauważył Sąd Najwyższy w wyroku z dnia (...), „zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego</p>			

rozstrzygnięcia,
lecz musi
zmierzać do
wykazania,
jakich
konkretnie
uchybień w
zakresie
logicznego
rozumowania i
doświadczenia
życiowego
dopuszczył się
sąd w ocenie
zebranego w
sprawie
materiału
dowodowego.
Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w
kwestii ustaleń
faktycznych,
opartego na
innych
dowodach od
tych, na których
oparł się sąd
pierwszej
instancji (...) nie
może prowadzić
do wniosku
o popełnieniu
przez ten sąd
błędu w
ustaleniach
faktycznych.
Istota zarzutu
błędu w
ustaleniach
faktycznych nie
może opierać się
na odmiennej
ocenie materiału
dowodowego,
innymi słowy
mówiąc: na

forsowaniu
własnego
poglądu strony
na tę kwestię.
Stawiając tego
rodzaju zarzut
należy wskazać,
jakich uchybień
w świetle
zgodności (lub
niezgodności) z
treścią dowodu,
zasad logiki
(błądność
rozumowania i
wnioskowania)
czy sprzeczności
(bądź nie) z
doświadczeniem
życiowym lub
wskazaniami
wiedzy dopuścił
się w dokonanej
przez siebie
ocenie dowodów
sąd pierwszej
instancji”

(OSNwSK 2005,
z. 1, poz.
949 oraz poz.
947; podobnie
T. Grzegorzcyk -
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, wyd.
III, Zakamycze
2003 s. 1134 oraz
P. Hofmański,
E. Sadzik, K.
Zgryzek -
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz, t. II,
Warszawa 2007,
s. 666-667).

Forsując pogląd,
iż jego mandant

w istocie nie miał świadomości, po co współoskarżeni udają się do miejsca zamieszkania pokrzywdzonego (a już na pewno, że jadą tam w celu dokonania rozboju), obrońca oskarżonego Ż. dostrzega, iż niekorzystne dla oskarżonego ustalenia Sąd I instancji poczynił w oparciu o wyjaśnienia współoskarżonych, jednakże wbrew zaprezentowanym wyżej wywodom nie zadaje sobie trudu, by podważyć ocenę tych dowodów dokonaną przez ten organ, lecz w zamian proponuje swoją ocenę, dokonaną w oparciu o pozornie szczegółową własną analizę depozycji współoskarżonych – pozornie, gdyż obrońca w istocie dobiera jedynie takie szczegóły, które miałyby wskazywać na wątpliwości co do sprawstwa

jego mandanta, natomiast starannie pomija to wszystko, co może prowadzić do wniosku odmiennego. Taka metoda z założenia nie może przynieść oczekiwanego przez apelującego rezultatu – zgodnie bowiem z art. 410 k.p.k. podstawą rozstrzygnięcia jest całokształt okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, a nie tylko te ich fragmenty, których wydźwięk ma kierunek pożądaný dla strony.

W związku z tym przede wszystkim trzeba zauważyć, iż oskarżony Ź. od początku nie przyznawał się do zarzucanego i przypisanego mu czynu, twierdząc, iż jego styczność z całym przestępstwem sprowadzała się do odebrania telefonu od K. z prośbą o przewiezienie, a

następnie
zawiezienia jego
i A., przy
czym miał w
ogóle nie znać
celu wyjazdu
współoskarżonych.

Tymczasem jako
uczestnika

„napadu na pana
T.” oskarżonego
od samego
początku
konsekwentnie
wymienia
pomysłodawca
tego

przedsięwzięcia,
D. F. (1) (od
wyjaśnień na
k. 193), przy
czym również
konsekwentnie
utrzymywał on,
że obydwoj, tj.
K. i Ż., po
napadzie, gdy
przyjechali do
niego,
opowiadali o
jego przebiegu,
co przeczy tezie,
jakoby Ż. został
postawiony
przed faktem
dokonanym i
był cokolwiek
zaskoczony.

Obrońca w
żaden sposób nie
wykazał, by F.
miał jakikolwiek
interes w
bezpodstawnym
pomawianiu Ż..

Na oskarżonego
jako na w pełni
świadomego

uczestnika
napadu
wskazywał też
od samego
początku P. K.
(2), który już
w pierwszych
wyjaśnieniach
mówił, że „parę
dni przed
rozbojem
byliśmy
zobaczyć to
miejsce. My tam
byliśmy w trójkę,
to znaczy ja, A. i
Ż. (...) w dniu 14
maja tego roku
wyjechaliśmy w
trójkę to znaczy
ja, A. i Ż.. Ż.
wiedział, po co
jedziemy, bo był
z nami wcześniej
na obcinie” (k.
135). W sprawie
nie ma nawet
cienia poszlak,
by zakładać,
że K. ma
jakikolwiek
interes w
pomawianiu Ż.
– nie wskazuje
na taki w
szczegółności
sam oskarżony.

Wreszcie na
świadomość
oskarżonego Ż.
wskazał ostatni
ze
współsprawców,
tj. M. A. (1), przy
czym podkreślić
trzeba, iż tego
oskarżonego
znał on
najsłabiej –

określał go jako „kumpla Białego [tj. F.] i K. ”, nie znał jego imienia ani adresu, a jedynie kojarzył go z marką samochodu, ale wyraźnie podkreślał, że „Jak Ż. jechał razem z nami, to on miał wszystko naświetlone. Wiedział po co jedziemy i do kogo. On musiał to ugadać już wcześniej z B. albo z K.. Jak jechaliśmy wszyscy we trójkę, to podczas rozmowy ugadywaliśmy z Ż., że wchodzi ja i K., a Ż. miał czekać w samochodzie. On wiedział, że będzie towar do przewiezienia (...) myśmy mieli otrzymana kwotę podzielić na cztery, czyli na mnie, Ż., K. i B.” (k. 141). Z wyjaśnień tego oskarżonego wynika więc jednoznacznie rola M. Ż. jako pełnoprawnego uczestnika zdarzenia przestępnego, przy czym tym bardziej trzeba

tu podkreślić,
iż M. A.
(1), nie znając
praktycznie w
ogóle Ż., nie
miał z pewnością
żadnego
powodu, by go
bezpodstawnie
obciążać.

Podkreślić
trzeba, iż o ile
w przypadku D.
F. można się
jeszcze
doszukiwać
jakiegoś interesu
procesowego w
pomawianiu Ż.,
bowiem chciał
on skorzystać z
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary, jednak
w przypadku
pozostałych
oskarżonych
obciążanie Ż. nic
im nie dawało i w
żaden sposób nie
polepszało ich
sytuacji
procesowej, a
jednocześnie –
jak wyraźnie
wskazano wyżej
– nie mieli oni
jakiegokolwiek
interesu
osobistego w
tym, by go
bezpodstawnie
pomawiać i
obciążać.

Zarazem
zaznaczyć
trzeba, iż

niewielkie
nieściskości w
tych relacjach
co do tego,
kiedy dokładnie
Ż. miał poznać
szczegóły
planowanego
napadu, wbrew
pozorom wcale
nie są
dyskwalifikujące,
bowiem
świadczą raczej o
spontaniczności
i szczerości
relacji
współoskarżonych,
którzy nie
uzgadniali
między sobą
depozycji w
celu jakiegoś
celowego
obciążenia M. Ż.
– niespornym
w ich świetle
jest jednak to,
że Ż. o celu
i szczegółach
planowanego
napadu wiedział
najpóźniej w
drodze na
miejsce
przestępstwa,
gdy w
samochodzie
uzgadniali
ostatnie
szczegóły, jest to
zresztą logiczne i
prawdopodobne
w świetle zasad
doświadczenia
życiowego.

Jeśli zaś chodzi o
to, czy oskarżony
wiedział, w

jakim dokładnie przestępstwie współuczestniczy i jak ma się jego odpowiedzialność do odpowiedzialności przypisanej D. F., to przede wszystkim zauważyć należy, iż ta ostatnia kwestia jest prawomocnie przesądzona z uwagi na brak środka zaskarżenia, co oznacza, iż wyrok co do D. F. (1) jest prawomocny. Tym niemniej na użytek niniejszego postępowania trzeba zauważyć, iż w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości, iż sprawcy od początku brali pod uwagę dwa warianty – wariant napadu pod nieobecność pokrzywdzonego i wariant, w którym może on być w domu. Z materiału tego jasno też wynika, iż F. wykluczał swoje wejście do domu pokrzywdzonego z uwagi na fakt,

że go zna, jak też wyraźnie dążył do wybrania takiego momentu przestępstwa, gdy pokrzywdzonego nie będzie w domu, co pozwala zakładać, że swoją świadomością obejmował wyłącznie pomocnictwo do kradzieży z włamaniem, natomiast wykluczał, by mogło dojść przy tym do napaści na pokrzywdzonego. Pozostali oskarżeni, których z osobą pokrzywdzonego żadna znajomość nie łączyła, nie mieli jednak tego rodzaju skrupułów. O ile wariant włamania był przez nich rozważany, to Sąd Okręgowy w pełni zasadnie ustalił, iż byli przygotowani na obecność pokrzywdzonego w domu – i to nie tylko mentalnie, ale i technicznie, bowiem mieli przygotowaną

taśmę do
skrępowania go,
rozważali też
użycie paska od
torby – „w
trójkę byliśmy
przy wkładaniu
tej taśmy do
torby” (k. 851,
wyjaśnienia M.
A.). Także
zachowanie K. i
A., gdy podeszli
do domu
pokrzywdzonego,
w pełni
potwierdza, że
oskarżeni jechali
na miejsce z
mentalnym
nastawieniem
rozboju, a nie
tylko włamania
– sprawcy byli
zamaskowani, co
przecież przy
założeniu
pustego domu
nie ma sensu,
nie podejmowali
też na miejscu
żadnych
czynności
sprawdzających
obecność
domownika typu
dzwonienie czy
pukanie, by
upewnić się,
czy ktoś jest
w domu (choć
pokrzywdzony
początkowo
utrzymywał, że
słyszał odgłos
pukania, to
jednak nie
potwierdzili tego
sami oskarżeni),
lecz od razu

wyłamali drzwi.
Obecność
pokrzywdzonego
nie była dla
żadnego z nich
zaskoczeniem, a
postępowanie z
nim – jego
obezwładnienie i
pilnowanie na
zmianę –
wskazuje, że
byli w pełni
mentalnie
przygotowani na
to, co zastali.
Tym samym
ustalenie, że
obejmowali oni
wszyscy – także
Ż. – swoją
świadomością
dokonanie
rozboju i do
takiego
przestępstwa od
początku byli
przygotowani,
jest w pełni
prawidłowe.

W świetle
powyższego nie
może być mowy
o obrazie art.
5§2 k.p.k. Przede
wszystkim
przypomnieć
trzeba, iż
„przepis art. 5 §
2 k.p.k. dotyczy
wątpliwości,
które ma i nie
jest w stanie
rozstrzygnąć sąd
rozpoznający
sprawę, nie
zaś wątpliwości
którejsz ze stron
co do

pravidłowości
rozstrzygnięcia
dokonanego
przez ten
sąd¹ postanowienie
Sądu
Najwyższego z
dnia 9 lutego
2022 r., I KK
9/22),
tymczasem w
niniejszej
sprawie Sąd
Okręgowy
żadnych
wątpliwości nie
powziął – i
powziąć przy
pravidłowo
przeprowadzonej
ocenie nie mógł,
o czym była
wyżej mowa
(reguła z art.
5§2 k.p.k. ma
zastosowanie
dopiero w
sytuacji, gdy
po pravidłowo
przeprowadzonej
ocenie dowodów
co do danej
relewantnej
okoliczności
istnieją dwie lub
więcej różnych
prawdopodobnych
wersji – por.
wyrok Sądu
Apelacyjnego we
Wrocławiu z
dnia 23 czerwca
2022 r., II
AKa 197/22
– tymczasem
w niniejszej
sprawie nic
takiego nie ma
miejsca).

Przechodząc natomiast do kwestii oceny prawidłowości prawnokarnej reakcji na przypisane oskarżonemu Ż. przestępstwo, przypomnieć trzeba, iż zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy „kara, jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, innymi słowy - gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą” (cytuj. SN z dnia 11 kwietnia 1985 r., V KRN 178/85, OSNKW 1985, nr 7-8, poz. 60). Niewspółmierność zachodzi zatem wówczas, gdy suma zastosowanych kar i innych środków,

wymierzonych
za przypisane
przestępstwo,
nie
odzwierciedla
należycie
stopnia
szkodliwości
społecznej czynu
i nie uwzględnia
w wystarczającej
mierze celów
kary (wyrok SN
z dnia 30
listopada 1990
r., Wr 363/90,
OSNKW 1991, nr
7-9, poz. 39).
Nie chodzi przy
tym o każdą
ewentualną
różnicę co do
jej wymiaru, ale
o „różnicę ocen
tak zasadniczej
natury, iż karę
dotychczas
wymierzoną
nazwać można
byłoby - również
w potocznym
znaczeniu tego
słowa - "rażąco"
niewspółmierną,
to jest
niewspółmierną
w stopniu nie
dającym się
wręcz
zaakceptować" (wyrok
SN z dnia
2 lutego 1995
r., II KRN
198/94, LEX nr
20739). Chodzi
natomiast o
„znaczną,
wyraźną i
oczywistą, a więc
niedającą się

zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną)(zob. wyrok SN z dnia 22 października 2007 r., (...) 75/07, LEX nr 569073) czy jeszcze inaczej taką, której dysproporcja jest wyraźna, bijąca w oczy czy oślepiająca (zob. wyrok SA w Krakowie z dnia 28 maja 2010 r., II AKa 82/10, LEX nr 621421).

Odnosząc te uwagi do realiów sprawy przede wszystkim zauważyć wypada, iż obrońca odwołuje się do okoliczności nieweryfikowalnych, a mianowicie treści ustnych motywów wyroku, które nie zostały utrwalone – rozprawa nie była rejestrowana, a ustne motywy wyroku nie są przecież protokolowane, zatem Sąd Apelacyjny nie ma możliwości

zweryfikowania,
czy rzeczywiście
przytoczona
przez obrońcę
okoliczność
miała miejsce,
tj. w jaki
rzeczywiście
sposób Sąd I
instancji ustnie
uzasadnił
wymiar kary
wobec M. Ż..
Trzeba jednak w
związku z tym
zwrócić uwagę
na dwie kwestie:

- „podane ustnie
najważniejsze
powody wyroku
(art. 418 § 3
k.p.k.)
wprawdzie co do
kierunku muszą
być tożsame
z ewentualnie
sporządzonym
następnie
pisemnym
uzasadnieniem
wyroku,
jednakże nie
muszą
odpowiadać
pisemnemu
uzasadnieniu,
gdy chodzi o ich
zakres. Przepis
art. 418 § 3
k.p.k. nakazuje
bowiem podanie
jedynie
najważniejszych
powodów
wprost w
wyroku”
SN z 6 lipca
2006 r., IV KK
174/06),

- „decydujące i miarodajne, w przypadku jakichkolwiek różnic pomiędzy motywami ustnymi a pisemnym uzasadnieniem, będzie pisemne uzasadnienie wyroku. Zwrócić wreszcie wypada uwagę, że zarówno przedstawienie ustnych motywów rozstrzygnięcia i sporządzenie pisemnego uzasadnienia ma miejsce po wydaniu wyroku. Trudno zatem przyjąć, by różnice pomiędzy motywami ustnymi, a uzasadnieniem pisemnym miały jakikolwiek wpływ na treść orzeczenia (wyrok ID SN z 21 listopada 2019 r., (...) 2/18).

W świetle powyższego kontrola procesu ferowania kary wobec oskarżonego Ż. dokonana zostanie w oparciu o motywy podane

w uzasadnieniu
pisemnym,
bowiem tylko
te nadają się
do procesowej
weryfikacji, przy
czym na
marginesie
oczywiście
przyznać trzeba
rację obrońcy,
że ewentualne
nieprzyznanie
się oskarżonego
nie może samo
w sobie w
żaden sposób
pogarszać jego
sytuacji
procesowej,
skoro jest to jego
uprawnienie
procesowe.

W przypadku
oskarżonego Ż.
Sąd Okręgowy
jako
okoliczności
obciążające
wskazał:

- działanie
wspólnie i w
porozumieniu z
innymi osobami,
- ilość
skradzionego
mienia,
- atak na
bezbronną
osobę,
- niskie, nie
uzasadnione w
żaden sposób
pobudki w
działaniu,
działanie

wyłącznie z chęci
zysku, łatwego
zarobku,
pazerności,

- postawę wobec
pokrzywdzonego.

Z kolei jako
okoliczności
łagodzące Sąd I
instancji przyjął:

- uprzednią
niekaralność
oskarżonego,

- jego poprawną
opinię z AŚ i
poprawne
zachowanie w
toku procesu.

Kwalifikacja ww.
okoliczności
obciążających
wbrew
stanowisku
obrońcy nie
może budzić
wątpliwości i
tak:

- popełnienie
przestępstwa w
konfiguracji
wieloosobowej
zawsze jest
okolicznością
obciążającą – w
szeregu
przestępstw jest
to z mocy
prawa znamię
kwalifikujące,
uzasadniające
surowszą
odpowiedzialność
(np. art. 197§3
pkt 1 k.k.),
jednak zawsze

zwiększa to
społeczną
szkodliwość
danego czynu,
zaś w przypadku
rozboju –
przewagę
sprawców nad
ofiara,
dodatkowo
przełamując jej
opór;
współdziałanie
przestępne
zarazem
rozzuchwała
samych
sprawców,
którzy wiedzą,
że nie działają
samotnie, lecz
mogą liczyć na
współsprawców,
zatem
zachowują się
pewniej,
wiedząc, że
mogą sobie
„pozwoić na
więcej”, niż
gdyby działali
samodzielnie,

- nie ma
znaczenia, czy
oskarżony Ż.
osobiście
atakował
pokrzywdzonego,
skoro jest
współsprawcą
do rozboju, a
nie do innego
przestępstwa i
nie odpowiada
też za inną
formę czynu
zabronionego,
np.
pomocnictwo, co

Sąd Okręgowy
obszernie
wyjaśnił i czego
obrońca osobno
nie
zakwestionował
w apelacji; jak
wcześniej
wskazano,
oskarżony
wiedział, w
jakim
przestępstwie
uczestniczy, co
jest jego celem,

- oskarżony nie
był w sytuacji
życiowej, która
zmuszała go do
pilnego
poszukiwania
gotówki, mógł
uczciwie zarobić
pieniądze, co
podkreślał,
wnosząc o
niestosowanie
aresztu;
punktem wyjścia
do przestępstwa
była zaś sytuacja
oskarżonego A.,
który przegrał
znaczną dla
siebie sumę „na
automatach”,
więc poszukiwał
łatwego,
prostego
zarobku – takiej
motywacji w
ogóle nie sposób
usprawiedliwić,
podobnie jak i
postawy D. F.,
który wskazał
oskarżonym
ofiara –
człowieka,

którego
doskonale znał
i w związku z
tym sam miał
wewnętrzne
opory, żeby
wziąć udział
w przestępstwie
w obawie, że
mógłby go
spotkać,

- odzyskanie
mienia przez
pokrzywdzonego
było wyłącznie
następstwem
tego, że w
końcowej fazie
przestępstwa
sprawcom,
mówiąc
kolokwialnie,
„puścili nerwy”,
wskutek czego,
oddalając się
pośpiesznie i
tracąc ze sobą
kontakt, utracili
uprzednio
zrabowane łupy.
Nie ma tu
więc mowy o
żadnej skruszce
oskarżonych,
woli
naprawienia
szkody czy innej
godnej pochwały
postawie po
popelnieniu
przestępstwa,
która
zasługiwałaby na
premiowanie
przy ferowaniu
kary – to
nie dzięki nim
pokrzywdzony
cokolwiek

odzyskał, zatem nie zasługują na żadne premiowanie z tego tytułu.

Trzeba zarazem podkreślić, iż oskarżony jest współsprawcą czynu o znacznej społecznej szkodliwości – przestępstwa starannie zaplanowanego, gdzie sprawcy wytypowali ofiarę, obserwowali ją, ustalili, co zrobić z łupami, przygotowali się na różne warianty przebiegu przestępstwa, w tym potrzebę skrepowania ofiary, starannie uzgodnili role w przestępstwie i metodycznie realizowali ustalony plan. Czynu tego nie sposób bagatelizować. Jest to przestępstwo zagrożone karą do 12 lat pozbawienia wolności, a oskarżonemu wymierzono karę nieznacznie przekraczającą dolną granicę ustawowego

zagrożenia. Kary takiej nie sposób rozpatrywać w kategoriach rażąco niewspółmiernie surowej.

Z przykrością zauważyć wypada, iż oskarżony, zapewne wbrew intencji apelującego, swoją postawą po czynie postanowił dowieść, że niestety jego konflikt z prawem oceniany w niniejszej sprawie nie ma charakteru incydentalnego – lektura informacji z K. wskazuje, że już czterokrotnie zdążył naruszyć porządek prawny, w tym za przestępstwo kradzieży z włamaniem i spowodowania obrażeń ciała. Dowodzi to niestety, że mimo relatywnie młodego wieku, M. Ż. nie zasługuje na żadne łagodzenie odpowiedzialności karnej, bowiem nie potrafi

<p>odpowiedzialnie funkcjonować na wolności, skoro przypisane mu w niniejszej sprawie przestępstwo to jedynie niewielki fragment bogatej działalności przestępczej, jakiej w krótkim czasie się dopuścił.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie zmiana wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w niższym wymiarze, w szczególności na podstawie art. 279§1 k.k., alternatywnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku</p>		

<p>za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Materiał dowodowy jest kompletny, czego obrońca zresztą nie kwestionuje, zatem brak podstaw do prowadzenia przewodu sądowego w całości w rozumieniu art. 437§2 k.p.k. in fine. Orzeczenie merytoryczne w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego Ż. jest trafne, zatem brak podstaw do uniewinnienia oskarżonego, zmiany kwalifikacji prawnej jego czynu czy też jakiegokolwiek łagodzenia orzeczonej wobec niego kary.</p>			
Lp.	Zarzut		
2	<p>1. Rażąca niewspółmierność kary poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

pozbawienia wolności w wymiarze 4 lat w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynów oraz winy skazanego, jak również nieuwzględnienia istotnych okoliczności sprawy, jak motywacja i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionego czynu oraz zachowanie się sprawcy po popełnieniu czynu, a zatem wymierzonej z przekroczeniem dyrektyw wymiaru kary zawartych w art. 53 k.k.,

2. Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść zapadłego wyroku w części odnoszącej się do wymiaru kary, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną,

nieobiektywną,
niezgodną z
zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, a
nadto
selektywną,
skutkującą
brakiem
uwzględnienia
okoliczności
korzystnych dla
oskarżonego
ocenę materiału
dowodowego,
przejawiającą się
w szczególności
brakiem wzięcia
w szerszym
zakresie pod
uwagę przez Sąd
I instancji przy
wymiarze kary
okoliczności
łagodzących
takich jak
przeproszenie
pokrzywdzonego,
wyrażenie
skruchy
przejawiającej
się również w
formie
złożonych
wyjaśnień,
pozytywnej
opinii z Aresztu
Śledczego, gdzie
od czasu
popelnienia
przypisanych
mu czynów
oskarżony
przebywał oraz
jego
poprawnego

zachowania w toku całego procesu i współpracy z organami prowadzącymi przedmiotowe postępowanie,

3. Obraza przepisów postępowania mająca istotny wpływ na treść zapadłego wyroku w części odnoszącej się do wymiaru kary, a mianowicie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, nieobiektywną, niezgodną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto selektywną, skutkującą brakiem uwzględnienia okoliczności korzystnych dla oskarżonego ocenę materiału dowodowego, przejawiającą się w szczególności brakiem wzięcia pod uwagę przez Sąd I instancji przy wymiarze

kary, iż oskarżony już przy pierwszym przesłuchaniu przyznał się do winy, złożył obszernie wyjaśnienia, które swoje odzwierciedlenie znalazły w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w „zeznaniach” innych współoskarżonych, przez co zostały one uznane za prawdziwe i w pełni opisujące przebieg zdarzenia z dnia 14 maja 2019 roku, w toku procesu również nigdy nie umniejszał swojej roli i nie uchylał się od ponoszenia odpowiedzialności za swoje czyny, co winno wpłynąć na wymiar kary orzeczonej przez Sąd I instancji

**(apelacja
obrońcy
oskarżonego
M. A. (1))**

Zwiąże o
powodach
uznania zarzutu

za zasadny,
częściowo
zasadny albo
niezasadny

Przed
wszystkim
trzeba zauważyć,
iż aktualność
zachowują tu
wskazane wyżej
pod lp. 1 wywody
dotyczące
charakteru
zarzutu rażącej
niewspółmierności
kary, jak też
naprowadzone
pod lp. 3 uwagi
dotyczące istoty
zarzutu obrazy
art. 7 k.p.k. i art.
410 k.p.k.

Same zarzuty,
postawione
przez
apelującego jako
równorzędne, są
zredagowane w
sposób
oczywiście
błędny – zarzut
odwoławczy
dotyczący
„rażącej
niewspółmierności”
może zostać
postawiony tylko
wówczas, gdy
nie są
kwestionowane
ustalenia
faktyczne
dotyczące kary
(por. t. 46 do art.
438 w: Kodeks
Postępowania
Karnego.

Komentarz. Tom II, red. naukowa Dariusz Świecki, 3. Wydanie, Wolters Kluwer). Jeśli natomiast chodzi o zarzuty obrazy przepisów postępowania, to w istocie mają one charakter pozorny – obrońca nie rzeczywistości nie neguje wcale oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, ani też poczynionych w jej następstwie ustaleń, a jedynie neguje stopień, w jakim Sąd ten uwzględnił poszczególne okoliczności mające znaczenie dla wymiaru kary, a więc w istocie stawia wyłącznie zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Podkreślić trzeba, iż w przypadku M. A. (1) Sąd Okręgowy jako okoliczności łagodzące ustalił zarówno fakt przeproszenia pokrzywdzonego, jak i wyrażenie

skruchy, a także zwrócił uwagę na formę złożonych przez oskarżonego wyjaśnień.

Dostrzegł również poprawną opinię o oskarżonym z AŚ, jak również poprawne zachowanie w toku procesu, czyli te wszystkie okoliczności, na które powołuje się obrońca w apelacji w ramach zarzutów rzekomej obrazy przepisów postępowania, co jasno dowodzi, że o żadnej takiej obrazie nie może być mowy.

Okoliczności te niewątpliwie przemawiają na korzyść oskarżonego i muszą znaleźć odzwierciedlenie w procesie ferowania kary, przyczyniając się do jej złagodzenia, jednak nie są to niestety jedyne okoliczności, które mają znaczenie dla jej wymiaru. Obrońca bowiem nie

zdołał podważyć tego, iż co do oskarżonego występują też bardzo konkretne i ważkie okoliczności obciążające, prawidłowo ustalone przez Sąd Okręgowy:

- współdziałanie przestępne przy popełnieniu przestępstwa,

- ilość skradzionego mienia,

- atak na bezbronną osobę,

- niskie, nieuzasadnione pobudki w działaniu, działanie z chęci zysku, łatwego zarobku, pazerności,

- uprzednia karalność oskarżonego.

Dodać trzeba, iż – jak prawidłowo ustalił Sąd I instancji – to właśnie przegrane przez M. A. pieniędzy „na automatach” legło u podstaw poszukiwania przez niego chęci

owego „łatwego zarobku”. Nie można też nie zauważyć, iż – jak wskazano to już wcześniej przy współoskarżonym, M. A. jest współsprawcą czynu o znacznej społecznej szkodliwości – przestępstwa starannie zaplanowanego, gdzie sprawcy wytypowali ofiarę, obserwowali ją, ustalili, co zrobić z łupami, przygotowali się na różne warianty przebiegu przestępstwa, w tym potrzebę skrepowania ofiary, starannie uzgodnili role w przestępstwie i metodycznie realizowali ustalony plan. Czynu tego nie sposób bagatelizować, podobnie jak i roli M. A. w realizacji przestępstwa, która była wiodąca – to on wszedł jako pierwszy do mieszkania i obezwładnił pokrzywdzonego.

Oskarżonemu przypisano przestępstwo zagrożone karą do 12 lat pozbawienia wolności, a pomimo nagromadzenia okoliczności obciążających, także dotyczących ściśle tylko jego, wymierzono mu karę w wysokości 1/3 maksymalnego zagrożenia. Kary takiej nie sposób rozpatrywać w kategoriach rażąco niewspółmiernie surowej.

Dodać też trzeba, iż tezie obrońcy, o rzekomo pozytywnym przebiegu resocjalizacji oskarżonego A. przeczy lektura jego kary karnej – poza skazaniem z (...) r. pojawiło się tu kolejne skazanie z (...) r., co potwierdza, iż oskarżony nie potrafi poprawnie funkcjonować na wolności i dodatkowo przemawia

<p>przeciwko jakimkolwiek próbom łagodzenia orzeczonej wobec niego represji karnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary łagodniejszej, ewentualnie uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Materiał dowodowy jest kompletny, czego obrońca zresztą nie kwestionuje, zatem brak podstaw do prowadzenia przewodu sądowego w</p>		

całości w rozumieniu art. 437§2 k.p.k. in fine. Orzeczenie merytoryczne w zakresie winy i sprawstwa oskarżonego jest trafne i nie jest negowane w apelacji, a bezzasadność zarzutów apelacyjnych niezasadnym czyni wniosek o złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Lp.	Zarzut		
3	<p>1. Obraza przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegająca na ocenie zgromadzonego materiału dowodowego w sposób dowolny i wybiórczy oraz sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, a szczególnie błędnej ocenie zeznań</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

pokrzywdzonego T. P. (1), co doprowadziło do przyjęcia, iż oskarżony M. A. (1) nie użył noża w postaci kordzika o długości ostrza 15,5 cm i skutkowało to wyeliminowaniem z opisu czynu użycia przez oskarżonego noża w postaci kordzika o długości ostrza 15,5 cm, którym groził pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała i w konsekwencji uznaniem M. A. (1) za winnego popełnienia czynu z art. 280§1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k., podczas gdy prawidłowa ocena zeznań złożonych przez pokrzywdzonego w połączeniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności wyjaśnieniami oskarżonego D. F. (1), oraz z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania

pozwała na przyjęcie, iż w trakcie rozboju M. A. (1) używał noża, którym groził pokrzywdzonemu, co winno skutkować przypisaniem mu odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 280§2 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.,

2. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego M. A. (1), podczas gdy wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu, użycie wobec pokrzywdzonego niebezpiecznego narzędzia, działanie w konfiguracji wieloosobowej, a nadto uprzednia karalność oskarżonego oraz wzgląd na cele wychowawcze i zapobiegawcze uzasadniają wymierzenie mu kary surowszej

	(apelacja prokuratora)		
<p>Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Należy przypomnieć, że przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest</p>			

wyczerpująco i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3 września 1998 r. sygn. V KKN 104/98 - Prokuratura i Prawo 1999, Nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20 marca 2002 r. sygn. II AKa 49/02 - Prokuratura i Prawo 2004, Nr 6, poz. 29).

W realiach niniejszej sprawy nie może budzić żadnych wątpliwości, że Sąd Okręgowy dokonał oceny, która pozostaje pod ochroną ww. przepisu, będąc oceną swobodną, a nie dowolną. Apelacja prokuratorska w żaden sposób jej nie podważyła, proponując argumentację,

która jest nie tylko fragmentaryczna, ale w ogóle odrywa się od kryteriów z art. 7 k.p.k., jak i argumentów przywołanych przez Sąd Okręgowy, ale i w ogóle od lektury akt sprawy.

Ze znajdujących się w aktach dokumentów sporządzonych przez funkcjonariuszy Policji od razu po otrzymaniu zawiadomienia od pokrzywdzonego i wstępnie dokumentujących podejmowane czynności jasno wynika, że policjanci dostali zawiadomienie o kradzieży z włamaniem i uderzeniu pokrzywdzonego przez napastników, w wyniku czego utracił on przytomność. Ani w zgłoszeniu, ani w informacjach uzyskanych na miejscu przez policjantów dokonujących nieformalnych

czynności
(rozpytań) nie
było mowy o
jakimkolwiek
nożu – są
to ustalenia
szeregu
funkcjonariuszy
zaangażowanych
w sprawę.
Oczywiście te
notatki policyjne
nie są dowodem
w sensie ścisłym,
a co najwyżej
informacją o
dowodzie,
jednak
jednoznacznie
wskazują, że z
bardzo
szczegółowo
zabezpieczanych
na miejscu
śladów i
zgłoszeń nic
nie wskazywało,
by miało dojść
do rozboju z
użyciem noża.

W dniu (...)r.
przyjęto od
pokrzywdzonego
zawiadomienie o
przestępstwie i
przesłuchano go
jako świadka.
Zeznawał bardzo
szczegółowo,
podając
dokładne dane
co do czasu,
rozkładu
pomieszczeń w
domu, rysopisu
sprawców i
przebiegu całego
zdarzenia, nawet
słowem nie

wspominając, by mu w jakikolwiek sposób grożono – a tym bardziej, by sprawcy mieli dysponować nożem. Ta szczególność relacji w żaden sposób nie wskazuje, że świadek zeznawał w szoku, nie mógł zebrać myśli czy odtworzyć przebiegu zdarzeń.

Tego samego dnia przesłuchano też w charakterze świadka S. K. – sąsiada pokrzywdzonego, do którego ten natychmiast po napadzie zgłosił się z prośbą o pomoc. Świadek dokładnie odtworzył, jak zachowywał się pokrzywdzony i co relacjonował – nie ma tam nawet słowa o tym, by pokrzywdzonemu ktoś miał w jakikolwiek sposób grozić. Potwierdziła to także A. K..

W oparciu o ten materiał wszczęto

śledztwo z art. 280§1 k.k. i pod takim zarzutem przesłuchano podejrzanych po ich zatrzymaniu, przy czym w międzyczasie dwukrotnie przesłuchiowano pokrzywdzonego i zeznawał on wyłącznie na okoliczność wartości skradzionego mienia i odzyskania jego części, nie podając żadnych nowych okoliczności co do przebiegu rozboju. Także oskarżeni A. i K., po postawieniu im zarzutu z art. 280§1 k.k. przyznali się do niego i opisali przebieg rozboju zgodnie z ustaleniami poczynionymi następnie przez Sąd meriti, nie wspominając nic o żadnym nożu – nie padło zresztą żadne pytanie ze strony przesłuchujących, przy czym jednoznacznie wyjaśnili zarówno to, w jaki sposób obezwładniony został pokrzywdzony,

jak i to,
jakie środki
techniczne
przygotowali
wcześniej, by go
„spacyfikować”
w trakcie
plądrowania
mieszkania.

Kwestia noża
pojawia się po
raz pierwszy
procesowo (...) r.,
gdy
przesłuchiwany
jest w
charakterze
podejrzanego D.
F. (1), który
wówczas
wyjaśnia, że od
K. miał słyszeć,
że A. „przykładał
nóż panu T.
” (k. 193). W
związku z tym
(...) r. dochodzi
do przesłuchania
pokrzywdzonego
i ten wówczas
składa zeznania
istotnie
odmienne od
wcześniej
składanych, przy
czym nie dotyczy
to tylko kwestii
noża – zupełnie
inaczej opisuje
odgłosy, które
miał słyszeć,
samo
zachowanie
sprawców
(sprzecznie z
ich relacją –
oskarżeni
wchodzili po
kolei,

tymczasem
pokrzywdzony
utrzymywał, że
weszli razem),
jak i bardzo
drastyczne jego
pobicie, o czym
wcześniej w
ogóle nie
wspominał i
wreszcie opisał,
że grożono mu
gruzińskim
kordzikiem,
który miał w
domu, przy czym
opisał to bardzo
dokładnie, z
odległością
liczoną w
centymetrach
ostrza od jego
ciała i czasem
zdarzenia z
dokładnością do
pojedynczych
minut.
Prokurator
odczytał
świadkowi
wcześniejsze
zeznania, nie
zwracając uwagi
na oczywiste
sprzeczności z
wcześniejszymi
relacjami, przy
czym – co
istotne –
świadek na
koniec
podkreślił, że „
ja mam dobrą
pamięć” (k.
203). Oskarżony
nóż ten
następnie
rozpoznał, co
jednak nie może
być żadnym

dowodem
rozstrzygającym,
bowiem jest to
przecież jego
własność.

Wypada
zauważyć, iż
swoją relację co
do poniesionych
szkód
pokrzywdzony
dalej
rozbudowywał w
trakcie
przesłuchania
przed Sądem I
instancji w dniu
9 marca 2020 r.,
szacując szkody
z przestępstwa
na 40.000 zł,
a nawet na
100.000 zł,
czemu Sąd nie
dał wiary i czego
prokurator nie
kwestionuje.

Żadnych
obrażeń u
pokrzywdzonego,
których wedle
jego zmienionej
relacji miał on
doznać podczas
rozboju, nie
potwierdził
medyk sądowy
(k. 220).

Trzeba
podkreślić, że
oskarżony A. w
swoich
wyjaśnieniach
nigdy nie
przyznał się
do użycia noża
wobec

pokrzywdzonego.
W pierwszej
reakcji na
zmieniony
zarzut
oświadczył
wprawdzie, że
nie potrafi
powiedzieć, czy
podczas tego
zdarzenia
używał nożyk,
był bowiem „tak
spanikowany, że
nie pamięta” – k.
357. Użycia noża
nie potwierdził
też drugi z
obecnych na
miejscu
przestępstwa
oskarżonych, tj.
P. K., który
również w żaden
sposób nie
potwierdził, by
informację tego
rodzaju
przekazał D. F..

Podsumowując,
nie sposób nie
zgodzić się z
Sądem
Okręgowym, że
to pierwsza
relacja
pokrzywdzonego
musi być uznana
za decydującą,
jeśli chodzi o
przebieg
rozboju. Jest ona
zgodna nie tylko
z wyjaśnieniami
oskarżonych K.
i A., jakie
od początku
prezentowali, ale
i z zeznaniami

świadków,
zwłaszcza S. K..

Późniejsza
rozbudowana
wersja zdarzeń,
przedstawiona
dwa miesiące po
zdarzeniu, na
taki przymiot nie
zasługuje, przy
czym
charakterystycznym
jest, że
prokurator
kwestionuje
tylko odrzucenie
twierdzenia
pokrzywdzonego
odnośnie noża,
a nie zanegował
tego, że
odrzucone
zostały także
pozostałe
twierdzenia
wówczas
wygłoszone,
dotyczące
znacznie
bardziej
dramatycznego
przebiegu
zdarzenia, w
tym
kilkunastominutowego
bez mała
„katowania”
pokrzywdzonego
przez
oskarżonych,
czego w żaden
sposób nie
potwierdziła
ekspertyza
medyczna, którą
zlecił sam
oskarżyciel.
Nierozumiałe
jest, jakimi

względami
kieruje się
oskarżyciel,
wybierając z
zupełnie
zmienionej
relacji
pokrzywdzonego
jeden fragment
pograżający
oskarżonego A.,
a przechodząc
do porządku
dziennego nad
faktem, że Sąd
Okręgowy
zdyskwalifikował
cały szereg
innych
„wzbożonych”
w stosunku do
wersji
pierwotnej
elementów
relacji świadka
i w tym
zakresie nie ma
żadnych uwag
krytycznych?
Dlaczego użycie
noża przez M.
A. w ocenie
prokuratora jest
wiarygodne, a
kilkunastominutowe
bicie
pokrzywdzonego
przez obydwu
oskarżonych już
nie? Na te
pytania, z
konieczności
retoryczne, w
apelacji nie
sposób znaleźć
odpowiedzi.
Odpowiedzi
dostarcza za to
Sąd Okręgowy,
który słusznie

odwołał się tu do kryteriów z art. 7 k.p.k., jak i do treści art. 5§2 k.p.k.

Podkreślić trzeba, iż relacja D. F. w tym względzie nie ma żadnej samodzielnej mocy dowodowej – F. jest osobą, która miała o wszystkim słyszeć od Ż. i K., a o samym nożu – tylko od tego ostatniego, zatem jego wiarygodność jest wyłącznie pochodną źródła, z którego korzysta. W sytuacji, gdy K. nie tylko w żaden sposób nie potwierdził tej okoliczności, ale i faktu jej przekazania F., podobnie zresztą jak i Ż., który był u F., to nie sposób traktować wyjaśnień F. jako dowodu, który ma jakiegokolwiek znaczenie rozstrzygające.

Podobnie nie sposób uznać, że oskarżony A. w jakikolwiek

sposób przyznał się do tego zarzutu. To że w reakcji na postawiony mu zmieniony zarzut nie wiedział, co powiedzieć, nie jest równoznaczne z przyznaniem się, a to, że sprawcy na miejscu przynajmniej pod koniec rozboju spanikowali, jest okolicznością niesporną, bowiem dlatego właśnie oddalali się w takich a nie innych okolicznościach i ostatecznie utracili łupy.

Zupełnym nieporozumieniem jest odsyłanie przez prokuratora do zasad prawidłowego rozumowania przy kwestii wzmiankowanego noża. Sprawcy mieli nad pokrzywdzonym przewagę liczebną, ale przede wszystkim wieku, siły fizycznej i zaskoczenia. Zakładali, że użyją taśmy

klejącej do
obezwładnienia
pokrzywdzonego,
a nie musieli
nawet do tego
sięgać, bowiem
obezwładnienie
T. P. nie
wymagało ani
znacznego
natężenia
przemocy, ani
szczególnego
wysiłku w jego
pilnowaniu –
pokrzywdzony
najwidoczniej
realnie
kalkulował
swoje szanse i
nie podejmował
żadnych prób
aktywnego
oporu czy
choćby krzyku,
obiektywnie
rzecz ujmując
jego
spacyfikowanie
nie było
problemem. Co
więcej, oskarżeni
przecież od
początku
doskonale
wiedzieli, z kim
będą mieli do
czynienia, gdyż
dysponowali
informacjami od
D. F. i
z wywiadów,
zatem z
pewnością nie
spodziewali się,
że zetkną się
ze znacznym
oporem
fizycznym – A.
wręcz obawiał

się, że w
razie użycia
proponowanego
przez F. gazu
obezwładniającego
pokrzywdzonemu
coś mogłoby się
stać. W takiej
sytuacji na
miejscu
zwyczajnie nie
było żadnej
potrzeby, by
przełamywać
dodatkowo wolę
pokrzywdzonego
grożąc mu
nożem (przebieg
rozboju w domu
pokrzywdzonego
nie odbiegał
od założonego,
sprawcy nie
natrafili na
żadne
nieoczekiwane
przeszkody,
niespodziewany
opór itp. –
na nic, co
zmusiłoby ich
do weryfikacji
wcześniej
przyjętych
założeń). Co
więcej, nic nie
wskazuje, by
sprawcy
potrzebowali
jakiegokolwiek
współpracy ze
strony
pokrzywdzonego
w samym
rabunku, np. by
żądali od niego
jakichkolwiek
informacji co
do lokalizacji
cennego mienia,

nie potrzebowali
szyfru do sejfu
etc. – po prostu
na zmianę
metodycznie
penetrowali
mieszkanie,
gromadząc
pokaźną liczbę
przedmiotów i
pokrzywdzony
był im w tym
zupełnie zbędny
(do obrabowania
mieszkania
doszłoby także,
gdyby go nie
było – taki
od początku był
plan).

Reasumując,
wbrew zarzutom
apelacji
prokuratorskiej,
zebrany materiał
dowodowy
został
prawidłowo
oceniony przez
Sąd Okręgowy i
nie pozwala on –
co najmniej bez
zarzutu obrazy
art. 5§2 k.p.k.
– na przypisanie
oskarżonemu M.
A. niebudzącego
wątpliwości
ustalenia, że w
trakcie rozboju
używał on noża,
wyczerpując tym
samym
znamiona
kwalifikowanej
postaci rozboju z
art. 280§2 k.k.

Ponieważ zarzut
rażącej
niewspółmierności
kary jest
powiązany z
powyższym
zarzutem, będąc
jego
konsekwencją,
co prokurator
wyraźnie
sprecyzował w
toku rozprawy
apelacyjnej, Sąd
II instancji
wobec
bezzasadności
zarzutu
odnoszącego się
do kwalifikacji z
art. 280§2 k.k.,
za zbędne uznał
odnoszenie się
do zarzutu
rażącej
niewspółmierności
kary, którego
trzonem
zdaniem autora
apelacji ma
być właśnie
nie znajdująca
jednak
potwierdzenia w
zebranych
dowodach
okoliczność,
jakoby
oskarżony A.
używał wobec
pokrzywdzonego
niebezpiecznego
narzędzia.
Rozpoznanie
tego zarzutu w
takiej sytuacji
jest

bezprzedmiotowe (art. 436 k.p.k.).		
Wniosek		
Zmiana wyroku poprzez przyjęcie, iż oskarżony M. A. (1) popełnił czyn z art. 280§2 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. używając noża w postaci kordzika o długości ostrza 15,5 cm, którym groził pokrzywdzonemu uszkodzeniem ciała, a nadto wymierzenie mu za powyższy czyn kary sześciu lat pozbawienia wolności, zaś w pozostałym zakresie utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek jest niezasadny, albowiem podniesiony zarzut okazał się nietrafny.		

Lp.	Zarzut		
4	<p>Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec P. K. (2), tj. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności poprzez nieuwzględnienie w należyтым stopniu całokształtu zachodzących w sprawie okoliczności łagodzących w stosunku do oskarżonego, tj. przyznanie się do winy, złożenie wyjaśnień opisujących przebieg zdarzenia oraz rolę oskarżonego, pozostałych współoskarżonych w popełnionym przestępstwie, przeproszenie pokrzywdzonego i wyrażenie skruchy w związku z popełnionym czynem, poprawna opinia z Aresztu Śledczego oraz poprawne zachowanie w toku procesu, a nadto fakt uprzedniej</p>	# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

niekaralności
oskarżonego, a
przez to
przyznanie
pierwszeństwa
przy wymiarze
kary
pozbawienia
wolności
okolicznościom
obciążającym
oskarżonego, tj.
działanie
wspólnie i w
porozumieniu z
innymi osobami,
ilość
skradzionego
mienia, atak
na bezbronną
osobę, niskie
pobudki
działania
oskarżonego, na
skutek czego
orzeczona
aktualnie kara
jako rażąco
surowa
przekracza
stopień winy
i społecznej
szkodliwości
czynu
popelnionego
przez
oskarżonego
oraz nie realizuje
w sposób
adekwatny
celów
zapobiegawczych
i
wychowawczych
kary wobec
oskarżonego,
stanowiąc karę
nieadekwatną
do rodzaju i
rozmiaru

	<p>ujemnych następstw czynu, właściwości i warunków osobistych skazanego oraz sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa, w tym jego wieku i niekaralności, w sytuacji, gdy z całokształtu okoliczności sprawy wynika, iż dla zrealizowania celów kary wystarczające było wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia</p> <p>(apelacja obrońcy oskarżonego P. K. (2))</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Co do zarzutu aktualne pozostają teoretyczne wywody</p>			

dotyczące istoty
rażącej
niewspółmierności
kary,
zaprezentowane
wyżej pod lp. 1.

W
rozpatrywanej
sprawie nie jest
kwestionowana
prawidłowość
ustalenia przez
Sąd Okręgowy
katalogu
okoliczności
wpływających
zaostrożąco na
wymiar kary co
do oskarżonego
P. K. (2) (tj. tak
kompletności
tego katalogu,
jak i kwalifikacji
poszczególnych
okoliczności
jako
przemawiających
na niekorzyść
oskarżonego).
Sąd I instancji
prawidłowo
zatem ustalił
jako
przemawiające
na niekorzyść
oskarżonego:

- współdziałanie
przestępne z
innymi osobami,

- ilość
skradzionego
mienia,

- atak na
bezbronną
osobę,

- niskie, w żaden sposób nieuzasadnione pobudki w działaniu, działanie wyłącznie z chęci zysku, łatwego zarobku i pazerności.

Obrońca nie zanegował też poprawności ustalenia kręgu okoliczności łagodzących przy wymiarze kary, wśród których Sąd Okręgowy wymienił: przeproszenie pokrzywdzonego, wyrażenie skruchy, przejawiające się również w formie złożonych wyjaśnień, jego uprzednią niekaralność, a także poprawną opinię z aresztu, jak i poprawne zachowanie w toku procesu.

Proces ferowania kary nie jest operacją matematyczną, w której ww. okoliczności mają wartość liczbową, sumując, odejmując, a w konsekwencji

znosząc się
wzajemnie.

Podkreślić
jednak trzeba, iż
sprawca
skazywany jest
za konkretny
czyn, dlatego
okoliczności
odnoszące się
do tego czynu
zawsze będą
bardziej ciężły
na kwestii
wymiaru kary,
niż okoliczności
dotyczące
zachowania
sprawcy w toku
procesu, gdy
wie on już
doskonale, co
mu grozi i
jego postawa
w naturalny
sposób jest
„interesowna”,
obliczona na
uzyskanie
określonej
korzyści
procesowej.

Trzeba też
podkreślić, iż
w przypadku
sprawcy
młodocianego,
jak oskarżony,
na pierwszy
plan wysuwa się
wprawdzie cel
wychowawczy
(art. 54§1 k.k.),
ale nie oznacza
to obowiązku
pobłażliwego
traktowania
takiego sprawcy.
Trzeba bowiem

zauważyć, iż jest on współsprawcą czynu o znacznej społecznej szkodliwości – przestępstwa starannie zaplanowanego, gdzie sprawcy wytypowali ofiarę, obserwowali ją, ustalili, co zrobić z łupami, przygotowali się na różne warianty przebiegu przestępstwa, w tym potrzebę skrepowania ofiary, starannie uzgodnili role w przestępstwie i metodycznie realizowali ustalony plan. Czynu tego nie sposób bagatelizować, podobnie jak i roli P. K. w realizacji przestępstwa – brał on udział w przestępstwie na każdym jego etapie, w tym zaangażował się bezpośrednio w napaść na pokrzywdzonego, jak też nie miał cienia skrupułów, by w nim uczestniczyć, choć do popełnienia

przestępstwa w żaden sposób nie zmuszała go sytuacja życiowa, nie był poddany presji ze strony starszych kolegów, był to jego świadomy wybór.

W sytuacji, gdy oskarżonemu temu przypisano udział w rozboju zagrożonym karą do 12 lat pozbawienia wolności, a wymierzono karę bliską dolnej granicy ustawowego zagrożenia, nie sposób uznać, że został on potraktowany rażąco niewspółmiernie surowo – także w ramach wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, tj. w zestawieniu z sankcjami, jakie dotknęły pozostałych współsprawców.

Podkreślić trzeba, iż tezie obrońcy o braku demoralizacji oskarżonego w sposób jaskrawy przeczy lektura aktualnej karty karnej P. K.

(2), z której wynika, iż w bardzo krótkim czasie dopuścił się on aż pięciu (!) innych przestępstw przeciwko mieniu – jednej kradzieży z włamaniem i czterech oszustw. Dowodzi to, że mimo młodego wieku nie jest niestety sprawcą przypadkowym, jak też nie potrafi wyciągać wniosków z niniejszej sprawy i faktu tymczasowego aresztowania, co przemawia dodatkowo przeciwko jakimkolwiek próbom łagodzenia orzeczonej w niniejszej sprawie kary.

Wniosek

Zmiana wyroku poprzez orzeczenie wobec P. K. (2) za czyn określony w pkt 2 wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności.

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Całość rozstrzygnięcia w zakresie, w jakim zostało ono zaskarżone		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z przyczyn wcześniej wskazanych zarzuty wszystkich apelacji okazały się nietrafne. Wydane rozstrzygnięcie zostało prawidłowo umotywowane, należycie wykazano winę i sprawstwo oskarżonych, a prawnokarna reakcja Sądu Okręgowego w żadnym wypadku nie razi surowością. Brak podstaw z art. 433§1 k.p.k., uprawniających do orzekania poza granicami zarzutów apelacji.		

urzędu. Sąd Apelacyjny jednocześnie nie znalazł podstaw, o których mowa w §4 ust. 2 rozporządzenia, które uzasadniałyby przyznanie wynagrodzenia w wyższej wysokości, niż podstawowa.

Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624§1 k.p.k. zwolnił oskarżonych od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, iż w ich aktualnej sytuacji materialnej, a zwłaszcza mając w perspektywie konieczność odbycia bezwzględnych kar pozbawienia wolności orzeczonych w niniejszej sprawie, nie będą oni w stanie uiścić tych należności. Z kolei rozstrzygnięcie o kosztach procesu związanych z nieuwzględnioną

	apelacją prokuratorską wynika z treści art. 636§1 k.p.k. in fine.	
7. PODPIS		
P. G. H. K. I. P.		